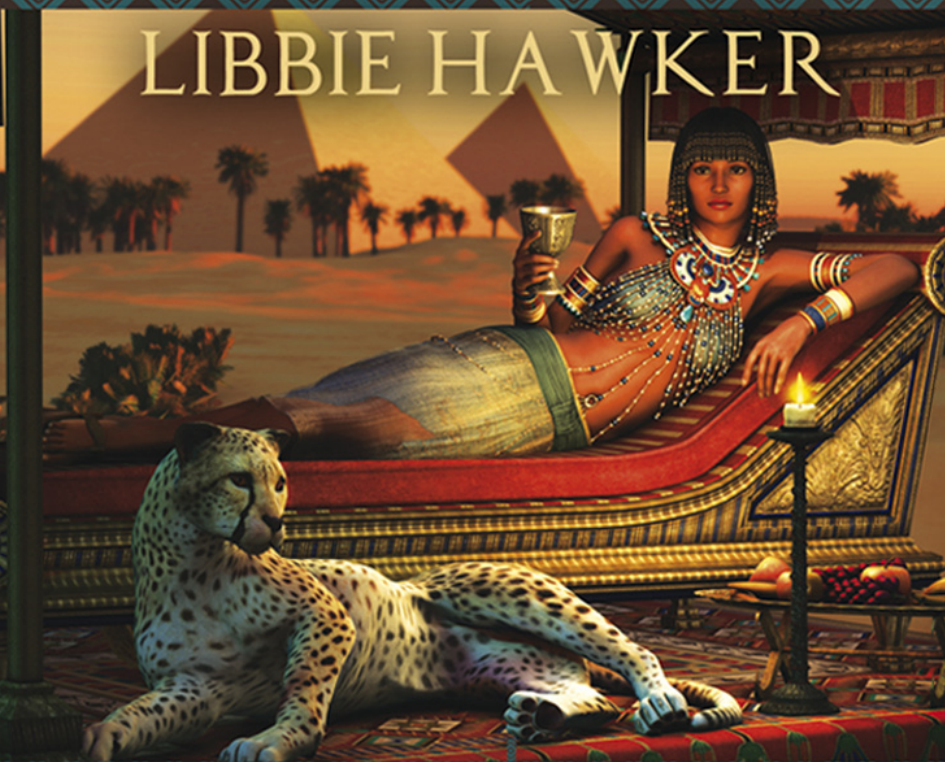

LIBBIE HAWKER

DAR
BOHA
SLUNCE

Copyright © Libbie Hawker
Translation © Zdík Dušek, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SEKHMET BED
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Draha Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-912-3

*Tak pravil Amenre, Pán Vesetu,
který předsedá Svatému domu:
Vzal na sebe majestátní podobu
jejího manžela krále Thutmose.
Našel ji, jak spala v kráse svého paláce.
Vzbudila ji jemná vůně boha,
kterého cítila v přítomnosti Jeho Veličenstva.
Hned k ní přišel, vnutil jí svou touhu
a způsobil, že ho viděla v podobě boha.
Když před ni předstoupil,
těšila se z pohledu na jeho krásu.
Jeho láska jí vnikla do končetin,
které zaplavila jemná boží vůně;
voněl jako země Punt.*

– Nápis ze zádušního chrámu Hatšepsut,
pátého krále osmnácté dynastie, v Džeser-Džeseru

1. ČÁST

BOHEM VYVOLENÁ

1506 př. n. l.

1. KAPITOLA

Ahmore probudil pronikavý nářek. Bojovala se spánkem, odháněla ho a plašila, až ji konečně pustil. Dlouho ležela v posteli s vytřeštěnýma očima, ale ve tmě nic neviděla. Vzdálené vlny křiku ji přimrazily na místě. V prvních okamžicích po probuzení ten zvuk nedokázala zařadit. Kočka? Nějaký divný pták? Když se jí projasnila mysl, se zachvěním poznala, že jde o pláč žen.

Potmě a stále nahá prošla místností, bosýma nohama po studené mozaikové podlaze. Než dospěla ke dveřím, pocho-pila. Tížila ji přítomnost bohů, hustá jako med, naléhavá a varujíc. Ahmore vždy vnímala bohy.

Znecitlivělýma rukama otevřela dveře. Na chodbě Domu žen se míhaly stíny. Postavy na nástěnných malbách se ve tmě natahovaly a křivily a sahaly pažemi po rozechvělé Ahmore. Ve vzduchu visela těžká vůně parfému a květin, příliš sladká, než aby byla příjemná. Kvílení se blížilo. Ze tmy se vynořily postavy žen, které se opíraly jedna o druhou, drásaly si obličeje a v zármutku si trhaly šaty, pokud vůbec nějaké měly. Ahmore sledovala, jak přicházejí a míjejí její dveře, aniž by si uvědomovaly její přítomnost. Renenet, Hentaneb, Chamaat, Baketamen: všechny tváře z harému, které znala a milovala, zčervenale hořem a s ústy zkřivenými pláčem. Prošly kolem ní jako jediné tělo s mnoha plačícíma očima, mnoha drápajícíma rukama, jako jediná bytost s mnoha žalem zasaženými *ka*.

Za nimi kráčela Mutnofret.

První králova dcera byla oblečená a nasadila si paruku, ačkoliv zjevně neměla čas namalovat si obličej. Její šaty nebyly roztrhané. Kráčela vzpřímeně, s narovnanými rameny, obličej jako pečlivě ovládanou masku, která však nedokázala skrýt její dychtivost. Ne před Ahmose. Už teď, v temnotě Domu žen, vypadala jako Velká královská manželka.

Mutnofret se zastavila u Ahmosiných dveří. „Náš otec zemřel.“

Ahmose mlčky přikývla. Už to věděla.

Mutnofret zářily ve tmě oči jako ohně. „Obleč se. Musíme jít za matkou.“

„Ne.“ Ahmose netušila, proč to řekla, jen že to říct musela. Když tak stála a dívala se na netrpělivý výraz v obličejí starší sestry, v břiše se jí stočil mrazivý had. Nešlo o strach. Aspoň ne přesně.

„Co tím myslíš, že ne?“

„Musím... měla bych jít do Svatého domu. A modlit se.“ To byl dobrý důvod odmítnutí, a jakmile to řekla, stal se pravdou.

Mutnofret podrážděně odfrkla. „Pořád se modlíš. Tak běž. Ale nechod' takhle nahá. A vrať se za úsvitu, to je za pár hodin. Naše matka nás bude očekávat.“ *Bude očekávat mě*, říkaly Mutnofretiny oči.

Ahmose si oblékla červenou tuniku, starou a vybledlou, kterou měla z dětství. Nebyla zrovna vhodná pro faraonovu dceru, ale teď pro ni byla důležitá útěcha, ne krása. Půjde do velkého chrámového komplexu Ipet-Isut. Nebyl čas shánět doprovod nebo vůz. Hodinu tam, hodinu zpátky – bude mít právě dost času, aby položila dar u Usirovy svatyně. A procházka jí pomůže utřídit si myšlenky. Nasadila si paruku – ne svou nejlepší, ale kdo by ji před svítáním viděl? – a vyklouzla ze dveří, tichá jako říční mlha.

Faraonův harém byl přepychové a příjemné místo, s rozsáhlými zahradami s bylinami, květinami a stromy, s řadami a řadami altánků s pilíři, i s chladnými místnostmi plnými

hudby a smíchu. Ahmose tu ráda trávila dny, povídala si s přítelkyněmi, zkoušela si nejhezčí šaty a hrála senet pod olivovníky. Dnes se ale Dům žen pod těžkým baldachýnem hvězd krčil a truchlil. Noc a smutek tlumily všechny krásy.

Ahmose chtěla nechat pláč co nejrychleji za sebou, a tak si pevně zavázala dlouhý šátek kolem ramen a téměř vyběhla přes nádvoří na ulici. „Jdu jenom na vzduch,“ řekla strážným u brány, a ti když viděli v její mladém obličejí starosti, bez problémů ji pustili.

Ačkoliv už dávno začalo horké období *šemu*, noc byla neobvykle chladná. Jakmile se Ahmose vzdálila od harému, noční klid ji trochu ukonejšil a chlad bystril její smysly. Starosti jí nedělala faraonova smrt, ale všeprostupující, zoufalá jistota, že tato noc, tento okamžik, tento svitek v božích rukou pojednává o ní. Byla čepem, na kterém závisela rovnováha následujícího dne. Tato chvíle nastala jen pro Ahmose a ona s ní nechtěla mít nic společného. Mimo vysoké pískovcové zdi harému, kde jedinými zvuky byl cvrkot nočního hmyzu a hluboký, temný, vzdálený hlas Iteru, si byla jistá aspoň tím.

Povězte mi, prosila za chůze bohy, co se stane. Jsem vaše oddaná služebná, slitujte se a odpovězte mi. Ale bohové mlčeli.

Za sebou na silnici uslyšela dusot kopyt a dech klusajících koní. *Takový hloupý nápad, vydat se ke Svatému domu pěšky! Sama, a v noci!* Ahmose se horečně rozhlédla po nějakém úkrytu. Udusaná prašná cesta vedla na sever k chrámům a na jih k Vesetu v rovné, široké, lhostejné lince. Kraje cesty byly holé až na spleť suchých plevelů vysokých po kolena, obvyklých pro toto roční období.

Neměla ani dýku za opaskem, nic. Ohlédla se směrem, odkud přišla. Stál tam Dům žen s rozsvícenými lampami, které zlatě zářily do chladné noci, jasné jako skarab. Tak daleko by ale nedoběhla a vůz byl navíc mezi Ahmose a bezpečím harému. Mohla by přeběhnout silnici a strništěm sklizeného pšeničného pole se dostat k řece – ale ne. K břehu to bylo da-

leko a stejně by tam nenašla nic než bahno, rákosí a několik tenkých palem. Žádný úkryt. Ani strážní u brány na tu dálku neuslyší její křik.

Nehybně stála se zatátými pěstmi, sledovala blížící se vůz a modlila se: „Chonsu, který chráníš noční cestovatele, pohlédni na mě! Zažeň z mé cesty zlo!“

Vůz už byl tak blízko, že viděla, jak se koním blýská v očích měsíční svit. „Pomalů, pomalů,“ křikl vozataj a přitáhl otěže. Koně se udýchaně zastavili vedle Ahmose.

„Vida,“ pravil vozataj a opřel se předloktím o zábradlí vozu. „Králova dcera.“

Ahmose se zarděla.

„Dnes v noci nejsi oblečena královsky.“

„Co je ti do toho, jak jsem oblečená?“ Dívala se na toho nestoudného muže. Doufala, že vypadá majestátně a hrozivě, ale byla si bolestně vědoma toho, že ve svých třinácti letech i navzdory královské krvi teprve začíná být ženou.

Vozataj se na ni ušklíbl jako kluk, ačkoliv byl přinejmenším dvakrát starší než ona. V koutcích očí se mu vytvořily vějíře vrásek. Černé oční stíny se mu rozmazaly od toho, jak si promnul obličej. Měl špičatý nos i bradu, štíhlé a ploché líce a dlouhý obličej.

Ahmose okamžitě připomněl obrazy Anupa. Anupu, šakalí bůh podsvětí, který mohl zatratit nebo odměnit. Bude ten muž její přítel, nebo nepřítel? Nevěděla, a neznalost vzbudila její zvědavost.

„Zajímá mě spíš bezpečí Amenhotepovy dcery než její oblečení,“ řekl muž. „Co tu děláš, sama a potmě?“

„Nemáš co vyslyšet faraonovu dceru ani používat královo jméno tak nedůstojně.“

Vozataj se zasmál. Ne trochu, ale na celé kolo, hlasitě a štekavě jako volání čejky. Jeho pobavení odhalilo dopředu vyčnívající horní zuby. Ahmose se na něj zamračila. Copak se zbláznil, smát se králově dceři? Pak jí tělem přeběhl strach. Jestli je šílený, ona je s ním sama a nikdo neuvidí ani neuslyší, co jí možná provede. O krok couvla.

„Ach, omlouvám se, královo dcero,“ řekl okamžitě. „Polekal jsem tě. Strach je to poslední, co dnes v noci potřebuješ, ubohá holčičko.“

Co věděl o čerstvé smutné zprávě? Teprve před chvílí se donesla do harému. Faraonovy ženy a děti by měly vědět o jeho odchodu do Rákosových polí jako první, s výjimkou správců a nejbližších rádců. A *holčičko*? Měla paruku, byt celkem obnošenou, ne dětský cop. I tomu nejprostšímu *rechet*, úplně nevzdělanému rolníkovi, by mělo být zřejmé, že už je žena.

„Nebojím se tebe ani nikoho jiného,“ odpověděla. „Jsi jen děsivě hrubý, to je všechno.“

„Kam jdeš?“

„Nikam. Jen se procházím na vzduchu.“

Vozataj si odfrkl. „Královy dcery jen tak bezcílně nebloumají na ulici. Vzduchu si můžeš užívat na nádvoří paláce, ne? Chceš odvézt tam, kam máš namířeno, vznešená paní?“

„Musela bych být hloupá, abych nastoupila do vozu s cizím mužem, který se směje faraonově vlastní krvi. A kdo si ani neumí namalovat oči.“

Neuvěřitelné bylo, že se znovu rozesmál. Natáhl k ní ruku, jako kdyby jí chtěl pomoci nahoru. Ahmose se na ni podívala, pak na jeho obličej, ale nepohnula se.

„Jsem generál Thutmose,“ představil se, „nejlepší voják a nejbližší přítel tvého otce. Taky mám důvod být venku na vzduchu. Stejný jako ty, vznešená paní. Slyšel jsem, že faraon je mrtvý.“

„Už to víš?“

Přikývl. Tvářil se vážně, ale oči mu pořád zářily. „Nevymýšlím si, že jsem nejbližší přítel tvého otce. Byl jsem jím. Jsem... zarmoucený.“ Thutmose odvrátil oči směrem k řece. „A zmatený,“ dodal tiše. Ahmose si nebyla jistá, jestli poslední slova byla určena jí, nebo noci.

„V tom případě jsi ztratil přítele. Upřímnou soustrast.“ Ahmose ještě nezažila smrt milované osoby. Ani otcova smrt ji doopravdy nezarmoutila. Zнала Amenhotepa jen jako krále,

jako postavu na trůnu, jako ruce, které třímaly berlu a důtky. Napadlo ji, jaké by to bylo, kdyby ztratila svou nejbližší přítelkyni, pohlednou dívku Aiju ze severu, s neoholenými, zlatými vlasy. Nebo Mutnofret, která sice byla povýšená, ale k Ahmose se vždycky chovala vlídně. Věděla, že by se měla radovat za mrtvé. Jsou přece privilegovaní, žijí napořád u bohů a loví v Rákosových polích v člunech ze slunečního ohně. Ale nikdy už nespátřit milované na vlastní oči... Vzedmul se v ní soucit k Thutmosovi a v jejím srdci promluvil známý hlas. *Tomuhle muži věř. Věř mu.* Nedalo se o tom pochybovat: to mluvila Mut, matka bohů. Její hlas byl konejšivý a jasný, jako přímý protiklad k nejistotě, již cítila ještě před chvílí, když prosila bohy o odpověď.

Ahmose se Mut ještě nikdy nevzepřela a nezačne s tím ani teď. Přistoupila k plošině vozu a natáhla ruku.

Thutmose se na ni usmál – mírně a přívětivě – a vzal její ruku do své. Ahmose cítila jeho mozoly a sílu a nechala se vytáhnout vedle něj. Ještě než se ho pustila, slyšela souhlasné mumlání bohů, šepot v srdci, který připomínal ševlení vody v rákosí.

Thutmose zamlaskal na koně. „Takže kam máš namířeno, vznešená paní?“

„Do Ipet-Isut.“ Zaváhala. „Ale nejsem si jistá, jestli tam teď opravdu chci.“ Pořád cítila tíhu pohledu bohů, kteří ji pozorovali. Z jejich pozornosti jí naskakovala husí kůže. Možná je Svatý dům tím posledním místem, kam by Ahmose měla dnes v noci jít. „Jaký cíl máš ty, generále?“

„Nejel jsem na žádné konkrétní místo. Jen se mi nejlíp přemýšlí, když stojím na voze.“

„A pomohlo ti to i dnes v noci?“ Ahmose se za řeči ohlédl. Dům žen se vzdaloval do noci a připadal jí čím dál menší, temnější a studenější.

Thutmose se ostře nadechl. Ahmose napadlo, jestli ho svými slovy nějak nezranila, ale když se na něj podívala, usmíval se. Opět bylo vidět jeho velké přední zuby. „Nevím, jestli je mi pomoci, ať už dnes v noci nebo jindy.“

„Co tím myslíš?“

Generál zavrtěl hlavou. „Není to nic, s čím by si měla lámat hlavu pěkná dívka. Pověz, už jsi někdy jela na voze?“

„Jednou nebo dvakrát. Nikdy ale moc rychle,“ přiznala.

„Ha! V tom případě se projedeme po polích tak rychle, jak budeš chtít.“ Krátce sykl, koně mrskli ocasy a zrychlili tak náhle, až se Ahmose musela chytit zábradlí. Studený vzduch ji šlehal do kůže, svěží a ostrý se šedohnědou vůní ječmene.

Usmála se. „Je to pěkné. Ten vítr je příjemný.“

Generál se zasmál, jako když štěká šakal. „Máš ráda dobrodružství?“ Trhl otěžemi a koně se dali do ještě rychlejšího cvalu. Na cestě před nimi se objevily bledé obrysy, které záhy úplně zbělaly. U kraje cesty stáli dva muži v krátkých sukničích neurozených obyvatel a něco si šeptali. Ahmose se na ně s nedůvěrou podívala, když je míjeli. Kdyby šla do Svatého domu, potkala by je. Sama.

„Měl sis s sebou vzít víc mužů, generále. Co když nás někdo oloupí?“

„Pche. Lupiči. Pro ně mám tohle.“ Neuvěřitelně hbitě vytrhl z opasku dýku a vyhodil ji do vzduchu, aniž by se na ni třeba jen podíval. Dýka se zatočila a dopadla mu rukojetí zpátky do dlaně. Zasmál se Ahmosině polekanému výrazu. Pak ale jeho smích ustal, stejně rychle, jako tasil dýku. „Ty jsi ta, která vykládá ženám sny?“

Zaváhala. „Ano. Jsem vyvolená bohy. Překvapuje mě, že generál z otcovy armády ví něco o tom, co se odehrává v Domě žen.“

Thutmose si nevšímal nevyřčené otázky a vážně sledoval cestu před nimi. Svit hvězd a měsíce tlumil odstíny jeho pleti. Jeho profil se jasně rýsoval na černém pozadí nočního nebe. I když měl rozmazané oční stíny, jeho oko vypadalo temně a dravě jako oko samotného Hora. Náhle, navzdory zimě, naléhavosti noci a dosud nerozvinuté hrozbě rána se Ahmose zmocnilo divoké vzrušení. Ať ji čeká jakákoliv budoucnost, ať jí bozi s východem slunce nadělí cokoliv, teď byla tady, v obnošené tunice, a letěla nocí, volná jako skákající ryba.

Poprvé byla o samotě s mužem a nevěděl o tom nikdo, jen ona. Odvrhla všechny starosti. Připadala si jako hrdinná princezna z chůviných příběhů, plná tajemství a moci.

Zlehka položila dlaň na Thutmosovu ruku. Generál k ní sklopil oči. „Rychleji,“ řekla.

Sykl a koně se dali do trysku. Vítr Ahmose div nestrhl z hlavy paruku. Zachytila ji a přidržovala si ji jednou rukou, zatímco druhou svírala zábradlí kousek od Thutmosových rukou na otěžích.

„Jmenuju se Ahmose,“ vykřikla do noci.

2. KAPITOLA

Zastavili na pahorku, ani zdaleka tak vysokém jako skály na západním břehu řeky, ale dostatečně vyvýšeném, aby z něj měli rozhled po údolí. V měsíčním svitu se chvěly bledé klasy na pozdních polích s pšenicí. Na jihu zářila mdlá světla v maličkém Domě žen a za nimi bylo vidět vzdálené tečky pochodní planoucích na střeše velkého paláce nad Vesetem. Rozložitý palác se tyčil nad ulicemi a domy jako přísné obočí mračící se na řeku. Osvětlená okna byla jako mnoho očí, které bez mrkání hleděly přes míle polí až k Ahmose na voze. Zježily se jí chloupky v zátylku. V tom velkolepém paláci na rozlehlém pozemku zemřel faraon. V tom paláci, krásném, bohatém a zároveň dusivém, bohové připravovali její osud. Teď ji ale ještě mít nemohli. Až ráno.

Schválně se odvrátila od Vesetu. Užije si dnešní noc, dokud trvá. Brzy nastane den, ale prozatím byla Ahmose volná, pod jasnou oblohou posetou hvězdami. Nezáleželo na ničem jiném než na tomto okamžiku. Zajímala ji jen tato noc.

S úsměvem seskočila z plošiny vozu do letní trávy s kořeněně sladkou vůní. Nedaleko viděla temné obrysy několika olivovníků, které se nakláněly k sobě, aby si šeptaly svá tajemství. „Je tady krásně.“ Ještě z ní nevyprchalo opojné veselí z jízdy, a dokud se nepodívá k paláci, nevrátí se ani její obavy.

Thutmose uvázal koně a vážně na ni promluvil: „Byla to pěkná jízda, ale možná bych se měl přece jen modlit. Dnes

v noci doléhá na moje srdce tíha. Omluvíš mě, vznešená paní?“

„Jistě.“ Ahmose sledovala, jak odchází po hřebenu kopce, zastavuje se a dívá se dolů na spící Veset. Obrátil se k zapadajícímu slunci, zlatému půlkruhu, který klesal mezi hvězdami, a zvedl dlaně k modlitbě. Ahmose dlouho nespouštěla oči z generálovy siluety a vyhýbala se vlastním spleťtým myšlenkám.

Seděla a pozorovala řeku zalitou měsíčním svitem, potom si lehla a vzhlížela na nebe, až měla oči plné hvězd. Země pod jejími zády byla chladná a tvrdá. V trávě cvakali kovářici. Koně hrabali kopyty a ona cítila, jak jejich váha a elán rozechvívá zem. Zavřela oči, vdechovala vůni koní, kopce a nočního vzduchu, a nemyslela na nic, vůbec na nic, jen na Thutmose, který se modlil k měsíci. Jestli si podrží tuto chvíli dostatečně silně, třeba božové zařídí, aby nikdy nena-stalo ráno.

„Svítá,“ řekl generál.

Ahmose zvedla těžká víčka a zamžourala na něj.

Stál nad ní a usmíval se. „Usnula jsi.“

„Jak dlouho jsem spala?“

„Možná tak hodinu. Myslel jsem, že bude nejlepší, když tě nechám odpočívat.“

Ahmose se posadila. Sklouzla jí paruka. Vyklepala ji a zbavila ji listí. Nakonec si ji vrátila na hlavu a zůstala strnule sedět. Thutmose se držel kousek od ní a zase se díval dolů na Veset. Ahmose se opřela o vůz, vyjmula si ze sandálu kamínek a pozorovala svého společníka. Byl silný jako býk, byt na muže malý. Stál mírně rozkročený a vyzařovala z něj přirozená autorita. Uprostřed nahých zad se mu táhl hluboký stín jako brázda na poli. Západní obloha za ním světlala a hvězdy jedna po druhé zavíraly oči. A vesetský palác na ni pořád čekal, obrovský a nehybný, za ranního světla bledší, ale o nic menší. Ahmose zamžikala na východní obzor, kde

se vynořovala růžová záře. Brzy vyjde slunce. Musela se vrátit k Mutnofret do Domu žen.

„Generále.“

Nepohnul se. Možná ji neslyšel. Přistoupila k němu a dotkla se jeho pasu.

Thutmose se k ní otočil. Přejel jí pohledem celý obličej, jako kdyby v jeho tvaru a barvě něco hledal. „Ahmose,“ řekl, sotva hlasitěji než šeptem, jako kdyby její jméno bylo odpovědí na nějakou otázku.

Do tváří se jí nahrnula krev. Couvla. Generál pohodil hlavou a vrátil se mu úsměv. „Takže pojedeme zpátky do Vesetu?“

„Já... slíbila jsem sestře, že budu doma za svítání.“

„Obávám se, že budeš mít menší zpoždění. Snad se nedostaneš do problémů.“

„Nikdo o tom nemusí vědět kromě Mutnofret a tu snad přesvědčím, aby mlčela.“ Patrně ale ne. S Mutnofret se těžko vycházelo i za nejlepších dnů, ale když se teď blížil její vzestup na trůn, může mít dobrou náladu.

Ahmose nastoupila na vůz. „Myslíš, že tvoje noční modlitby budou úspěšné?“ zeptala se, když se k ní generál připojil a zastrčil si oči za opasek.

„Úspěšné?“ Svrástil čelo. „Záleží na tom, co si pod tím slovem představíš.“

Rázným klusem odjeli zpátky k Domu žen. Thutmose dával pozor na cestu a Ahmose, která opět na svých bedrech cítila tíhu rána, se ho nesnažila zatáhnout do rozhovoru. Když vůz zatočil na nádvoří harému, vzala ho za ruku.

„Děkuji, že ses ke mně choval tak laskavě. Doufám, že se zase brzy uvidíme.“

Thutmose se krátce, nevesele zasmál. „Ahmose, vznešená paní, znovu mě uvidíš dřív, než se ti bude líbit. Budeme se vídat opravdu často.“

„Co tím myslíš?“

Ale z Domu žen ji volal hlas, na pozadí klidné ranní oblohy pronikavě ječivý. „Ahmose! Jdeš pozdě! Pojď sem a obleč se!“

„Mutnofret,“ řekla Ahmose. „Moje sestra. Je jenom o dva roky starší než já, ale už teď se chová jako Velká královská manželka.“

Thutmose stiskl rty a schoval svoje velké zuby. „Radši ji nenechávej čekat. Zní krvelačně.“

Ahmose seskočila na prašné nádvoří. Otočila se, aby generálovi ještě jednou poděkovala, ale Thutmose už mlaskl na koně, ti si odfrkli a dali se do běhu. Vzápětí s rachotem kol zmizel na silnici. Ahmose se za ním dvě vteřiny dívala a pak se odspěchala domů obléknout. Dnes ji i Mutnofret budou očekávat na dvoře. Král byl mrtev.

V trůnním sále se hemžil dav šlechticů a kněží. Všichni mluvili jeden přes druhého, někteří křičeli a strkali se. Ahmose a Mutnofret stály ve dveřích a držely se jedna druhé. Místnost byla plná barev: červených a modrých pláten, zářivého zlata, které se lesklo na všech krcích a pažích, i perel ve všech parukách. Dav se přeléval a mísil.

Pach tolika mužů, byť umytých a ovoněných myrhou, Ahmose udolával. Byla zvyklá u dvora vídat pořádek a kázeň, ne takový ruch opilého festivalu. I obří malované sloupy u stěn jako kdyby se uraženě odkláněly od davu. Mezi muži se pohybovali správci a obnovovali pořádek. Ty, kteří se odmítali podřídít, vyváděli ven.

„Co budeme dělat, Mutnofret?“

První králova dcera přimhouřila oči, pak popadla Ahmose za loket a prudce ji odtáhla do sálu. „Uvolněte cestu pro královy dcery!“ zvolala. Nikdo neuhnul, ani si jich nevšímal. Mutnofret vztekle zavrčela.

„Tady jste!“ Mezi dvěma tlustými muži v dlouhých zřasených suknicích se protáhl neznámý správce, uklonil se před Ahmose a Mutnofret a zvedl k nim dlaně. „Žádám vás o tisícové prominutí, vznešené paní. Měl jsem vás vyhledat a doprovodit vás k vašim křeslům, ale Velká královská manželka právě oznámila...“

Mutnofret ho přerušila. „Tak nás tam odved.“

„Ano, vznešená paní. Jak si přejete.“

Správce držel krátkou tlustou hůl, vyřezávanou jako list papyru, poklepával s ní na ramena, vklíňoval ji mezi těla a povolna klestil cestu dlouhou síní ke stupínku s trůny. Ahmose a Mutnofret ho těsně následovaly; za nimi se dav zase uzavíral, všichni mluvili, páchli a strkali se.

„Co se tu děje, správce? Proč jsou všichni tak neukáznutí?“ zeptala se Ahmose.

Mladík s jemným obličejem a vlídnýma očima se zastavil, aby odpověděl. „Dorazily jste v tu nejhorší možnou chvíli, vznešená paní. Vaše matka právě oznámila, že žádný z faraonových synů není z královské krve. Nemáme dědice trůnu. Lidé jsou rozzlobení a někteří se bojí.“ Odváděl je dál. Ahmose se rozhlédla po obličejích mýjených mužů. Ve všech tmavých očích si všimla zvláštního lesku, ale nebyla si jistá, jestli jde o strach, zlost nebo chladný kalkul.

V blízkosti trůnu byl dav hustší a vřava ještě zesílila. Zde zněly výkřiky zlostnější a nebyly namířeny od jednoho muže k druhému, ale směrem k Horově trůnu na stupínku. I jejich průvodce musel zvýšit hlas, přikazoval davu, aby uvolnil cestu a poklepávání papyrovou holí někdy přecházelo v údery. Pak, tak náhle, až se Ahmose zapotácěla, se vynořily z davu na prázdném prostoru před stupínkem.

Velká královská manželka Meritamen seděla na Horově trůnu, pozlaceném křesle s vyřezanými stovkami skarabeů. *Místo určené pro faraona.* Ahmose přešel mráz po zádech, když viděla ženu usazenou na místě krále. Bylo na tom něco divného, ale zároveň ji to naplňovalo neklidným vzrušením. Matčin vážný obličej rámovala obří paruka, která jí splývala od koruny k ramenům jako velká černá křídla. Meritameniny oči byly opuchlé a červené, ale dívala se pevně a bez mrkání. Ahmose Velkou královskou manželku skoro neznala. Vidala ji stejně zřídka jako svého otce, u dvora nebo při slavnostech, kdy vše probíhalo přesně podle pravidel. Nikdy neviděla Meritamen jinak než s pevným a zkoumavým pohledem. Ozvěna

slz, byť třeba suchých, Ahmose překvapila a nijak neumenšila strach v jejím srdci.

Za královým trůnem stála Nefertari, Ahmosina babička, s jednou rukou položenou na dceřině rameni. Byla Boží manželkou Amona, nejvyšší kněžkou říše, a měla téměř tolik moci jako samotný faraon. Stařena vypadala jako vyřezaná z ebenu: tvrdého, tmavého a trvalého. Nefertari hleděla na Ahmose s přímostí, která zmrazila Ahmosino *ka*. Pak se zkroucené prsty na rameni Velké královské manželky sevřely a Meritamen rozhodně a sebevědomě, jako kdyby sdílela s Boží manželkou jediné srdce, vstala, zvedla faraonovu berlu a důtky ze stojanu vedle trůnu a zkřížila si je na prsou.

Dav se vmžiku utiší. Ahmose ohlušoval tlukot jejího vlastního srdce. Posvátné odznaky moci byly určeny výhradně pro krále. Ahmose zatajila dech. Nedokázala odtrhnout oči od toho šokujícího zneuctění, ačkoliv tušila, že by se neměla dívat na matčinu hanbu. Pak se znovu ozval řev, tak hlasitý, že Ahmose musela potlačovat nutkání zacpat si uši.

Oči staré Nefertari se usmívaly, ačkoliv ústa ne. Lehce kývla ke dvěma menším křeslům vlevo pod Horovým trůnem: udělovala jim svolení, nebo vydávala rozkaz. Ahmose na rozechvělých nohách vystoupila na stupínek a strnule usedla.

Meritamen zvedla důtky nad hlavu. Těžké řemínky poseté perlami se jí houpaly před obličejem. Do síně se zdráhavě vrátilo ticho.

„Jsem tělo bohyně, slyšte. Řekla jsem vám, že faraon před smrtí nejmenoval nástupce. A bohové Amenhotepovi nedopřáli syna z mého královského těla.“

Znovu vypukl povyk, tentokrát s náznakem paniky, a Ahmosiným *ka* zavál studený vítr. Žádný nástupce. Egypt čelil vážnému nebezpečí. Zнала dobře dějiny: právě v těchto dobách, při oslabení Horova trůnu, útočili nepřátelé Egypta. Na Ahmose dopadla hrozivá tíha. Chvilé, kterou bohové slibovali – nebo již vyhrožovali –, konečně nastala.

Někdo z davu vykřikl: „Ale faraon přece má syny!“

„Jistě. Několik malých chlapců, kteří se narodili méně urozeným ženám z harému. Žádný není dost starý, aby vládl. Žádný nemá Horovu krev. A říkám vám popravdě, že mé vlastní *ka* volá po uvolnění. Brzy se připojím ke svému manželovi v posmrtném světě. Nemohu vládnout Egyptu jako poručník nějakého dítěte. Aspoň ne nadlouho.“

Kdyby na trůn usedl jeden z jejich mladých bratrů, Meritamen mohla vládnout Egyptu jeho jménem, dokud by faraon nedospěl. Ale jestli byla Velká královská manželka na prahu smrti... Proč? Nebyla mladá, ale ani tak stará, aby Anupu se šakalí hlavou znal její jméno. To nemohla být pravda. Ozvalo se ustrašené mumlání hlasů a Ahmose si nebyla jistá, jestli k ní doléhá z velké síně, nebo z jejího vlastního srdce. *A co záplavy? Bez faraona se řeka nevzedme! Egypt si znovu vezmou hekau-chaset! Bez krále sem vtrhnou cizí armády a podmaní nás!*

„Pravím vám, že dokud na trůn neusedne nový faraon, mluvím s *ka* Amenhotepa, který byl mým bratrem a manželem. Kdo o mně pochybuje?“ Meritamenin hlas zněl jako vystřelený šíp. Nikdo se proti ní neozval. Pokračovala, stále s berlou a důtkami v rukách: „Hlasem Amenhotepa vám sděluji, že Boží manželka Nefertari vybrala nástupce. Ve své svaté moudrosti, po poradě s bohy, už našla toho, kdo bude vládnout a ochraňovat Egypt.“ Ahmose sevřela opěrky křesla, ztuhlá obavami. Dav se jako jeden muž nadechl a čekal. „Z vůle všech bohů je nástupcem na trůn generál Thutmose. Ať žije!“

Dav se zavlnil. Správci křičeli stejně hlasitě jako šlechtici a kněží. Meritamen zvedla berlu i důtky, překřížila je a zatřásla s nimi ve vzduchu. Vrátilo se ostražitě ticho, tu a tam narušované hučením.

Někdo se prodíral davem. Ahmose nejdřív uviděla temeno vyholené hlavy a pak mezi těly ostatních zahlédla známý hranatý profil a velké zuby.

Thutmose se hluboce uklonil před trůnem. „Vznešená paní a faraonův hlase, je-li to vůle bohů, převezmu Horův trůn, ačkoliv jsem jen obyčejný člověk.“